GLORIA ŞI DECLINUL ARIEŞULUI — TURDA

Două cuvinte din limbajul bancar, cu rezonanță dură, precisă, dezolantă, ilustrînd fără menajamente • anumită stare financiară a unei întreprinderi, organizații, asociații: cont **blocat**. La Arieșul Turda aceste două cuvinte au devenit... familiare de mai multă vreme, deși nimeni nu le-a dorit prezența. Ele și-au anunțat sosirea încă de acum cîțiva ani, din momentul cînd subvențiile acordate asociației au fost sistate. Iată ce declară, în legătură cu această chestiune, tov. Cornel Pogăceanu, președintele asociației: *„Am trăit alături de echipa noastră de fotbal gloria și declinul ei. În anul de după cucerirea Cupei României, asociația noastră a primit o subvenție de 40.000 de lei, în următorul, această sumă a fost redusă la jumătate, iar în al treilea, ea a fost anulată. Și pentru că un rău nu vine niciodată singur, suporterii echipei, din fabrică dar mai cu seamă din oraș, supărați de rezultatele ei slabe (cărei echipe nu i se întîmplă să și piardă?) au renunțat s-o mai susțină materialiceste. Dintr-odată ne-am văzut, cum se spune, săraci. Unica noastră sursă de venituri — încasările la jocuri — nu ne-a ajuns niciodată măcar să acoperim cheltuielile. Echipament nu am putut cumpăra de loc, fostului antrenor i-am rămas dator pe cîteva luni, pe actualul antrenor (vechiul jucător al formației, Ursu) nu-l putem remunera etc. etc."*

Responsabilul financiar al asociației, Ioan Bucur, martor la spusele președintelui, ne precizează: *„Contul e blocat ca urmare a unui credit de cîteva mii de lei rezultat din... benzină. Avem un, să-i zicem, autobuz, care, cu toată bunăvoința, nu se urnește din loc fără benzină și cum de mai multă vreme ne deplasăm cu el la antrenamente și meciuri, s-a consumat acest lichid prețios... pe datorie. De plătit, deocamdată, nu avem cum".*

— *„Am dori să legitimăm vreo 10—12 tineri talentați din Turda, cu care să întărim lotul echipei* — intervine din nou președintele asociației — *dar fără bani ne este imposibil. O singură legitimare ne costă 170 lei, fără să mai vorbim de drumul pînă la București. Pentru ultima legitimare, făcută la 7 septembrie a.c. (chitanța nr. 4548) am plătit din buzunar banii de deplasare".*

Tabloul se cere completat. Echipa Arieșul Turda realizează asemenea încasări la meciurile organizate „acasă" încît baremurile de arbitraj sînt achitate din... împrumuturi și deși nu-i rămîne o lețcaie, vorba aceea, ea este obligată de fiecare dată să plătească contravaloarea „timbrului olimpic" și „timbrului C.N.E.F.S.". De multe ori, sau de cele mai multe ori, această obligativitate rămîne doar o simplă formalitate înscrisă undeva, pentru că în realitate nu există vreo posibilitate ca ea să fie îndeplinită.

TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM ȘI LA... TURDA NICIDECUM

Parafraza se potrivește ca o mănușă situației echipei Arieșul. Încă de pe vremea cînd activa în divizia C, formația turdeană n-a mai jucat pe terenul ei din oraș pentru simplul motiv că nu l-a mai avut. *Pare de necrezut, dar în Turda nu există realmente nici un teren de fotbal.* Jucătorii de la Arieșul se antrenau și jucau pe un teren dintr-o comună învecinată. Cum? O spune actualul antrenor, fost jucător al echipei, Dionisie Ursu: *„Stadionul orașului a fost desființat o dată cu extinderea fabricii Electroceramica. Deși se cunoștea cu mult înainte acest lucru, nu s-a întreprins nimic în sensul asigurării orașului cu un alt stadion, care să fi fost amenajat „din mers". Ne-am trezit fără nici o bază sportivă. Am închiriat terenul din comuna Mihai Viteazu, la 7 km de Turda, unde cînd plouă ne afundam pînă la glezne, iar pe timp de secetă se căscau găuri de-o palmă. Ne spălam la o fîntînă după fiecare meci sau antrenament, indiferent că era primăvară, vară sau toamna tîrziu. Acum, au fost amenajate acolo niște vestiare. Din luna august, am convenit cu asociația Ind. Sîrmei Cîmpia Turzii ca antrenamentele și jocurile noastre pe teren „propriu" să le efectuăm în incinta bazei sale sportive. E adevărat că ne-am îndepărtat cu încă 2 km dar avem condiții mai ca lumea. Și așa e destul de greu: să aduni jucătorii, să-ți faci programul mereu în funcție de cel al echipelor asociației proprietare etc. etc. Cred că sîntem unici: jucăm toate meciurile în deplasare!"*

MOȘTENITORII

I-am numit așa cu o oarecare compasiune, pentru că știm că ei s-ar lipsi cu dragă inimă de ceea ce au moștenit. E vorba de juniorii echipei de fotbal. E ușor de închipuit că dificultățile primei garnituri se răsfrîng asupra lor cu *denilor care au îndrăgit-o și îndesc fotbalul.*

În privința terenului, avem o sugestie: știm că se află în construcție un nou stadion al orașului, amplasat în partea sa nouă, și aceasta ne bucură. În afara lui, noi am propus să ni se aprobe construcția unei baze pe terenul din apropierea fabricii, dotată cu necesarul impus de cerințele antrenamentelor și jocurilor de fotbal, volei, baschet, atletism. Am fi foarte bucuroși să ni se aprobe această construcție de care nu numai fotbaliștii au nevoie, ci toți salariații întreprinderii, cu atît mai mult cu cît în anii următori fabrica noastră va crește, se va înfrumuseța și se va moderniza neîncetat".

o și mai mare tărie. Pentru amănunte în acest sens, apelăm din nou la directorul adjunct I. Crișan, un prieten de inimă al fotbalului turdean: *„În cazul echipei Arieșul, oricine e tentat să dea explicații căderii ei de la „B" la regiune prin obișnuitul slogan „lipsa de preocupare pentru cadrele tinere". Ar fi inexact. Cu greutățile materiale întîmpinate de asociație în menținerea echipei de seniori, un proces corespunzător de pregătire a juniorilor și copiilor devine doar fantezie. Echipa de juniori a căpătat drept „moștenire" terenul impropriu din comuna Mihai Viteazu unde se deplasează pentru antrenamente și joc; echipamentul ei e descompletat, dispune doar de o singură minge și aceea necorespunzătoare. Antrenorul acestei formații, Ioan Crăciun, face un asemenea oficiu pe bază de voluntariat, așa cum fac de altfel mulți antrenori ai echipelor turdene. Fabrica noastră are o școală a ei, profesională, unde studiază circa 600 de elevi, o adevărată grădină de tineret din care să recoltăm talente fotbalistice pentru echipa de juniori și de seniori. Lipsa unei baze sportive pentru pregătirea lor, la care adaug celelalte dificultăți, pe care tov. Pogăceanu le-a amintit, constituie un impediment real și serios. Acesta este adevărul".*

★

Amintirea marii performanțe a Arieșului de acum șase ani e vie în Turda. Pentru mîndria acelei unice trăiri zile în șir, iubitorii fotbalului din această puternică așezare industrială a țării au o datorie: să-și reîndrăgească echipa, să și-o apropie și s-o reînalțe la locul ei, cu brațele și inima.

Federației de specialitate și C.N.E.F.S.-ului le sugerăm o analiză mai temeinică a posibilităților materiale de care dispun asociații mici, ca Arieșul Turda, și eventual revizuirea obligațiilor financiare de care acestea trebuie să se achite cu prilejul încasărilor la jocuri, formelor de legitimare, de transfer, viza anuală, precum și o redistribuire mai rațională, dacă e posibil, a fondului de echipament și materiale sportive.

N. SOARE

Consultăm și opinia tov. Ioan Crișan, director adjunct al fabricii de sticlă, întreprindere de care aparține asociația Arieșul: *„Conducerea fabricii, atît cît i-a stat în putință, a ajutat asociația sportivă și îndeosebi echipa de fotbal. Prea mult nu putem face noi noi. Nu pot fi de acord cu atitudinea suporterilor din oraș care au abandonat total echipa, lipsind-o de sprijinul lor material și moral. Aș aminti aici că deși echipa de fotbal aparține formal fabricii de sticlă, noi i-am păstrat numele de „Arieșul", cerut cu ani în urmă de iubitorii fotbalului din Turda, am socotit-o a întregului oraș atunci cînd a cucerit Cupa și se afla în divizia B, așa cum o socotim și acum cînd parcurge o etapă evident dificilă. Echipa așteaptă sprijin, și trebuie sprijinită, din partea tuturor turdenilor, de la cei 45 de ani de existență a clubului muncitoresc din Lupeni.*

CURBA ENTUZIASMULUI

Se poate constata o perfectă similitudine între curba descendentă a comportării echipei din *Lupeni* și cea a entuziasmului local pentru fotbal. Ni se poate obiecta că entuziasmul, noțiune afectivă, nu are tangență cu noțiunile tehnico-tactice care condiționează comportarea echipei și, în ultimă instanță, rezultatele ei. Obiecție, de altfel, pe care unii dintre interlocutorii noștri din *Lupeni* ne-au și făcut-o. Am întîlnit aici însă și alte opinii, total opuse, care afirmau că echipa minerilor din *Lupeni* poate să obțină rezultate meritorii numai pe bază de entuziasm.

Inginerul *Marin Petrescu*, fostul șef al secției de fotbal, ne spunea: *„Echipa nu poate supraviețui consumînd la infinit propriul entuziasm. Mi-aș permite, pornind de la o tristă realitate, o comparație: echipa a fost ajutată în copilărie, sfătuită la tinerețe și maturitate, iar, de cîtva timp, este ajutată să... dispară! Aici la Lupeni, întrebări vechi de cînd fotbalul, ca de pildă: cine să-l practice, cine să-l patroneze și cine trebuie să-l ajute? — sînt acum reluate fără nici un răspuns concret. Unii tovarăși din conducerea administrativă, ca de pildă ing. Vasile Ciripelu, directorul Exploatării miniere Lupeni, nu reușește să depășească stadiul bunelor intenții. Chiar și atunci cînd ar fi dispus să întreprindă ceva în sprijinul asociației sportive, al echipei, intervin destui „binevoitori", ca de exemplu inginerul șef al minei ION POPESCU, care consideră sportul o activitate parazitară, practicată de oameni neserioși.*

Trebuie s-o spunem deschis: o asemenea mentalitate despre sport nu este de natură să mobilizeze forțele existente în *Lupeni* pentru redresarea activității fotbalistice. Ba mai mult, președintele asociației sportive, *Ladislau Panciur*, ca și președintele secției de fotbal *Aurel Suciu*, ne spuneau că activitatea lor obștească este privită cu suspiciune de unele cadre de conducere din cadrul exploatării. Inginerul *M. Petrescu*, un vechi și inimos animator al fotbalului local a fost sfătuit, fiind promovat într-o muncă de răspundere în cadrul minei, să nu se mai ocupe de fotbal întrucît îi scade prestigiul!...

DATORII. DATORII...

Nu este greu de presupus că, într-o asemenea situație, dificultățile materiale ale asociației sportive să capete forme acute. Și, toți cei care au răspuns la ancheta noastră au subliniat acest fapt.

Dacă veneai înaintea începerii campionatului la *Minerul Lupeni*, magazia de echipament nu-ți putea oferi decît două mingi (și acelea semănînd mai mult cu balonul de rugbi!), doar cîteva perechi bune de ghete, nici un trening întreg sau vreo sacoșă de echipament purtabilă, plasele porților cîrpite de „n" ori ș.a.m.d.

Acum situația e oarecum schimbată. Dar cum? Cu chiu cu vai s-au încropit bani pentru alte opt mingi, organizația de tineret a donat 22 perechi de tenișI iar președintele secției de fotbal, Aurel Suciu, a cumpărat din banii lui plase noi pentru porți, adăugînd astfel o nouă sumă la cei aproape 9 000 de lei pe care-i împrumutase asociației!

Pentru a vă putea edifica de ce asociația sportivă nu poate face față cheltuielilor *(la începutul acestui an avea datorii de 30 000 lei!)* este necesar să vă oferim cîteva indicii.

După cum ne spuneau *Aurel Slibii, președintele clubului sportiv orășenesc Petroșeni* și *Ing. V. Ciripelu, directorul Exploatării Miniere Lupeni*, este total insuficient față de cei aproape 5 500 salariați un număr de 1 400 de membri susținători. Iar din cei aproape 7 500 de lei încasați din cotizații, 3/4 se varsă prin remunerațiile angajaților și diverse cheltuieli administrative.

Alt venit *ar trebui* să-l constituie încasările de la meciuri. Acestea însă nu reușesc să acopere „găurile". De ce? În primul rînd pentru că cifra spectatorilor a scăzut îngrijorător: de la 4—5 000 în anii trecuți la 4—500 în prezent. Cifrele oferite de președintele asociației sportive, *L. Panciur*, sînt edificatoare: *la meciul cu Tractorul Brașov s-au vîndut 350 de bilete în valoare de 2 150 lei. Baremul arbitrilor, cheltuielile de organizare și taxa pentru timbru olimpic au reprezentat peste 1 600 lei. Au rămas deci 400 de lei, insă n-au putut acoperi decît o mică parte din suma de 2 500 lei, necesitată de deplasarea la Craiova pentru meciul următor cu Electroputere.* De aceea nu ne-am mai mirat cînd am aflat că la meciul cu Vagonul Arad, din campionatul trecut, fiecare jucător a contribuit cu 200 de lei la deplasare!

Sînt dificultăți reale care credem că sînt cunoscute și de către F. R. F. și de către Comisia regională de fotbal Hunedoara. Cum au contribuit aceste foruri la îmbunătățirea situației echipei din Lupeni? Delegînd, de pildă, în campionatul trecut, la meciul cu Minerul Baia Mare, o brigadă din... *Iași* al cărei barem a costat peste 2 000 de lei iar recent, în *Cupa de vară*, programînd echipa în trei deplasări consecutive, costisitoare *(Dera, Cugir, Hunedoara)* de unde n-au primit nici o cotă-parte din încasări. Cum s-ar spune, colac peste pupăză!

Este oare întîmplător faptul că în luna decembrie a anului trecut, cînd retrogradarea echipei era consfințită, cotizațiile membrilor susținători au scăzut de zece ori față de aceeași contribuție din anul 1965, cînd echipa se afla pe un loc bun în clasament?

„Cu ce se distrează minerul? — se întreba suporterul *Ioan Stoicea. Stadionul e un loc preferat. Dar el iese din fundul pămîntului să vadă fotbal, nu să capete migrenă!".*

Mai mulți dintre interlocutorii noștri și-au exprimat convingerea că la retrogradarea în divizia C a contribuit și munca defectuoasă a fostului antrenor Florea *Vasile*. Acesta n-avea o bună calificare, lucra la întîmplare, fără nici o ședință de pregătire tactică în ciclul săptămînal, se baza doar pe documentele de planificare ale antrenorului secund. Faptul că l-a scos din lot pe jucătorul *Farcaș*, element recalcitrant și indisciplinat, ca apoi să-l reprimească, ca și ușurința cu care a dat dezlegare între turul și returul campionatului trecut la 6 jucători, denotă inconsecvență și pripeală. Mizînd pe „familiuțe" în cadrul echipei, el n-a putut s-o sudeze moral pentru a depăși perioada critică. Iar după retrogradare a dat bir cu fugiții neparticipînd la ședința de analiză. De altfel, cu un obiectiv ca cel lansat la începutul acestui an: *„cît mai puține goluri în deplasare"* — nu poți aspira la o comportare onorabilă.

Acum răspunde de pregătirea echipei fostul jucător oborean *Ilie Cricitoiu*, care cu ani în urmă a mai fost antrenor la *Lupeni*. În lot se află mulți tineri, ridicați de la echipa de juniori dar care, datorită timpului scurt în care au fost promovați, n-au încă rodajul necesar. Oricum însă, vremea cînd juniorii antrenați de *St. Szőke* nu aveau acces pe terenul primei echipe a trecut. Sîntem convinși că din cei 20 de juniori antrenați acum de *Mihalache*, fostul portar al Minerului, unii vor întări prima echipă. Și sperăm că înfuzia de tinerețe și elan a acestora va găsi un corespondent fidel și în sprijinul pe care organele locale corespunzătoare trebuie să-l acorde acestei echipe cu tradiție. *„Puterea economică a întreprinderii permite un sprijin eficient și legal de la cei în drept"* — ne spunea tov. *Clement Negrut, secretar al Comitetului orășenesc P.C.R. Petroșeni.*

Subscriem total la acest adevăr. Pentru că acum, echipa *Minerul Lupeni* este copilul nimănui: mulți îl iubesc, îi dau sfaturi, dar cînd se întreabă care-i sînt părinții, nimeni nu se recunoaște și-i refuză orice ajutor.

Paul SLAVESCU

DIN FRĂMÎNTĂRILE ECHIPELOR DE FOTBAL

— Și azi unde antrenăm băieții?
— Am descoperit un teren viran în dosul gării...

Desene de NEAGU RADULESCU

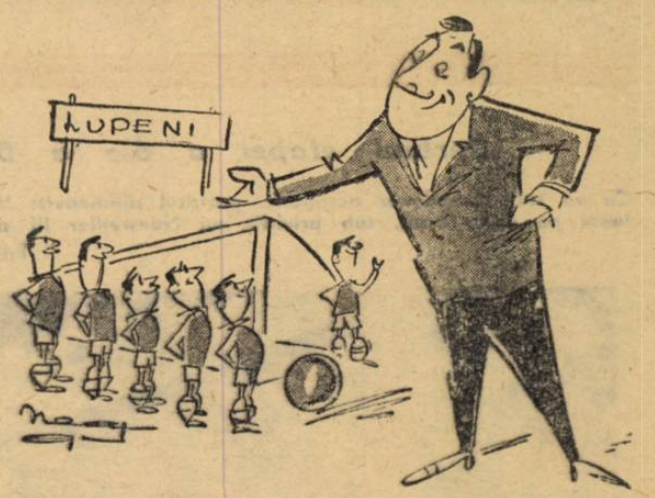

— Și ce mai doriți copiii mei?
— Am dori ca și celelalte cluburi din țară să aibă susținători ca dumneata...